ného v rozhodnutí, jež nss zrušil, a jež uznal za nedostatečné. V tom spatřuje stížnost porušení § 7 zák. o ss.

Dlužno tedy především řešiti otázku, neodporuje-li nař. rozhodnutí právnímu náhledu projevenému ve svrchu cit. nálezu nss-u. Dle něho odporuje zákonu, jestliže stpú d e f i n i t i v n ě zamítne žádost za souhlas ke zcizení zabrané půdy z důvodu, že dosud nemůže zjistiti, zda by zcizení ono vadilo v něčem účelnému provedení poz. reformy, ježto pouhá dočasná překážka v opatření skutkového základu pro rozhodnutí dle § 7 zák. záb. neopravňuje ještě úřad k tomu, aby žádost o souhlas definitivně zamítl, nýbrž může nejvýše odůvodniti odročení jejího vyřízení do doby, kdy bude možno získati bezpečný skutkový podklad pro def. rozhodnutí. Dále je v onom nálezu projeven náhled, že, jestliže stpú při rozhodnutí o žádosti dle § 7 zák. záb. odkáže kupce zabraného pozemku, aby o příděl jeho se ucházel v řízení přídělovém, je vyřízení takové definitivním zamítnutím žádosti o souhlas ke scizení zabrané půdy dle § 7 zák. záb.

Nss neshledal, že by nař. dnes rozhodnutí bylo v odporu s uvedenými právními náhledy nss-u, neboť žal. úřad v nař. rozhodnutí již nezamítá žádost st-le definitivně, nýbrž pouze odkládá její vyřízení na dobu pozdější a rovněž neodkazuje kupce pozemku, aby se ucházel o pozemky cestou řízení přídělového a nikoliv cestou souhlasu dle § 7 zák. záb., nýbrž pouze prohlašuje, že za účelem def. vyřízenuí žádosti musí dříve provésti řízení přídělové, čemuž rozuměti jest nikoliv tak, že dříve musí nemovitosti převzíti a přiděliti, nýbrž že dříve musí provésti řízení příděl předcházející, aby zjistil počet uchazečů o zabranou půdu, resp., jsou-li tu osoby, jimž pozemky, o něž jde, měly by býti přiděleny. Takto odůvodněný výrok úřadu není v odporu s nálezem nss-u, a není ani správným tvrzení stížnosti, že důvody zrušeného rozhodnutí dřívějšího a rozhodnutí nového v podstatě ničím od sebe se neliší.

Za tohoto stavu věci jsou bezpředmětné resp. nepřípustné všecky námitky další, neboť, není-li nař. rozhodnutí k o n e č n ý m rozhodnutím ve věci samé, a liší-li se právě v této věci od rozhodnutí dřívějšího, nelze proti němu vznášeti námitky jako proti rozhodnutí konečnému, ježto jím nebyla definitivně žádost st-lů zamítnuta, nýbrž vyřízení její pouze na dobu pozdější odloženo. — — —

č. 5639.

V o j e n s k é v ě c i: * Pro výklad ustanovení o důchodu předků vojenského gážisty dle § 63, lit. b) zákona č. 76/1922 nelze upotřebiti analogii § 25 zákona č. 142/1920 o požitcích válečných poškozenců.

(Nález ze dne 4. května 1926 č. 9436).

V ě c: Josef V. v T. proti ministerstvu národní obrany (min. taj. Dr. Jos. Pešout) stran důchodu předků.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í, p o k u d s e t ý k á n á r o k u s t ě ž o v a t e l o v a, z r u š u j e s e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla zamítnuta žádost Josefa a Emilie V. o přiznání důchodu předků podle § 63 zák. ze 17. února 1922 č. 76

Sb. po jejich synu Josefu V., jenž padl jako poručík čsl. legií dne 24. října 1918 u Vouziers ve Francii, z důvodu, že nejsou splněny podmínky v § 63 pod lit. a) až c) cit. zák. uvedené.

O stížnosti uvážil nss toto:

Paragraf 63 zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. přiznává důchod, — činící $^1/_3$ důchodu vdovského pro jednu osobu, — rodičům voj. gážisty, jenž padl před nepřítelem a nezanechal ani vdovy, ani sirotků: a) jsou-li jeho rodiče neschopni výdělku, b) byli-li zemřelým podporováni, c) nemají-li příjmu, převyšujícího 4000 Kč ročně.

St-li byl dle znění nař. rozhodnutí nárok tento odepřen pouze z důvodu, že není u něho splněn požadavek uvedený pod lit. b), neboť zjištění úřadu, že žadatelka není výdělku neschopna, se netýká st-le, jehož výdělková schopnost byla uznána za zmenšenou o 75%, — a že by příjem žadatelů nebo příjem st-lův převyšoval 4000 K ročně, úřad vůbec netvrdí, podmínka sub a) stanovená pak není vůbec sporná.

Zbývá tedy jen zkoumati, zdali žal. úřad právem odepřel st-li důchod z důvodu, že st-l nebyl synem Josefem podporován. Žal. úřad nepopírá skutečnost podporování st-le synem Josefem, založil však výrok svůj na úsudku, že nebyly poskytovány podpory ve smyslu § 63 lit. b) cit. zák. a dále, že výživa st-lova nebyla závisla na této podpoře. Žal. úřad přikládá dle vývodů odv. spisu předpisu § 63 lit. b) cit. zák. ten smysl, že jest třeba, aby osoba, od níž se nárok na důchod předků odvozuje, přispívala podstatně k výživě rodičů a dovolává se analogie § 25. zákona o vál. poškozencích z 20. února 1920 č. 142 Sb., jenž činí nárok předků na důchod závislým na tom, zda zemřelý vál. poškozenec podstatně přispíval k jejich výživě, nebo lze-li důvodně míti za to, že by tak učinil, kdyby byl na živu.

Použití této obdoby není však přípustno, když zákon č. 76 z roku 1922 v § 63 podmínky nároku na důchod předků přesně určil a pod lit. b) stanovenou podmínku, že syn rodiče podporoval, neomezil určením způsobu a rozsahu podpor. Z okolnosti, že ve vládních motivech k osnově zákona č. 76 z r. 1922 (tisk č. 2424 k § 63—65) se uvádí, že se nárok předků upravuje způsobem, který vyhovuje dosavadnímu zvyku a přizpůsobuje ustanovení zákona o vál. poškozencích, nelze ničeho dovozovati pro výklad žal. úřadem hájený, neboť znění zákona v § 63 lit. b) nepřipouští výklad, že zákonodárce chtěl důchod rodičů učinit závislým na určité míře nebo určitém způsobu podpor, ani na tom, zda by padlý syn podstatně přispíval k výživě rodičů, kdyby byl na živu.

Nutno proto pojem podporování vykládati v § 63 lit. b) zákona č. 76/1922 jen jako opakující se poskytování jakýchkoliv příspěvků, které jsou dávány a přijímány za účelem doplnění minimální životní míry, t. j. existenčního minima v § 63 lit. c) uvedeného (4000 K ročně).

Úsudek žal. úřadu, který fakt poskytování podpor st-li synem Josefem nepopírá, že podporování to nebylo ve smyslu § 63 lit. b) zákona č. 76/1922, spočívá dle toho, co uvedeno, na mylném výkladu tohoto ustanovení.

Č. 5640.

Váleční poškozenci. — Administrativní řízení: Zemskj úřad pro válečné poškozence (v Bratislavě) není vzhledem